

Arrest

nr. 86 094 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 maart 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 augustus 2009 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 25 november 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28 februari 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 75 957, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 22 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, op onbekende datum aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

(…)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/02/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.(…)”

2. Onderzoek van het beroep

1.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsverplichting *“(Wet 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen)”* en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

1.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het middel lijkt niet gegrond: De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

Het bestaan van een hangend cassatieberoep bij de Raad van State doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze een tweede asielaanvraag ingediend heeft, wordt erop gewezen dat ze deze asielaanvraag slechts na het nemen van de bestreden beslissing ingediend heeft. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Voorts stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij nog geen beslissing had genomen aangaande de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, alvorens de bestreden beslissing te nemen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de verwerende partij op 21 maart 2012 de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk heeft verklaard.

De verzoekende partij weerlegt de motivering van de bestreden beslissing niet die stelt dat zij het voorwerp uitmaakt van een “beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat zij zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en zij “verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

Tot slot voert de verzoekende partij de schending van “het beginsel van behoorlijk bestuur” aan. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 1 juni 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 11 juli 2012 stelt zij dat zij de procedure gegrond heeft op een hangende 9ter en dat bij de gemeente nog geen beslissing 9ter afgeleverd werd.

Met betrekking tot het in het verzoekschrift ontwikkelde middel en het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 11 juli 2012, wijst de Raad op het volgende.

Ter adstruering van het enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie de bestreden beslissing motiveerde door te stellen dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten;

Doordat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 november 2011 een beslissing heeft genomen waarbij aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus is geweigerd.

Doordat het door verzoekende partij ingediende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissing van het Commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 februari 2012 bij arrest nr. 86 968 werd verworpen;

Doordat verzoekende partij een administratief cassatieberoep binnen de beroepstermijn indiende bij de Raad van State tegen het arrest dd. 28 februari 2012, hogervernoemd:

bijgevolg is de asielaanvraag van verzoekende partij nog niet definitief beslecht en de beslissing van het Commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011 nog niet uitvoerbaar geworden zodat in toepassing van artikel 75, §2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 geen bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekende partij kan genomen worden;

Doordat daarenboven verzoekende partij van oordeel is dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven zolang er geen uitspraak is gedaan over de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen (stuk 2 en 3);

Doordat bovendien verzoekende partij een tweede asielprocedure opstartte (stuk 4);

Doordat volgens de rechtspraak van de Raad van State de Dienst Vreemdelingenzaken geen uitwijzingsbevel (BGV) mag afleveren aan een vreemdeling met een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf zolang de Dienst Vreemdelingenzaken niet eerst een beslissing neemt over deze aanvraag om machtiging tot verblijf;

Doordat daarenboven op de contactvergadering van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van 8 juni 2010 de Dienst Vreemdelingenzaken haar huidige praktijk toelichtte wanneer een asielaanvraag wordt afgewezen terwijl er een aanvraag om machtiging tot verblijf is ingediend en hangende is: als een 9ter aanvraag is ingediend (medische verblijfsaanvraag), geeft de Dienst Vreemdelingenzaken geen uitwijzingsbevel af voor ze een beslissing heeft genomen over de 9ter aanvraag (www.vreemdelingenrecht.be);

Terwijl wanneer een 9ter aanvraag (medische verblijfsaanvraag) hangende is en de Dienst Vreemdelingenzaken toch een uitwijzingsbevel aflevert voordat een beslissing werd genomen over de 9ter aanvraag, de motiveringsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur worden geschonden:

Terwijl zulks in casu het geval vormt;

Terwijl verwerende partij niet in overweging heeft genomen dat verzoekende partij een hangende aanvraag medische regularisatie kan laten gelden: de motivering is gebrekkig en foutief;

Terwijl verzoekende partij stelt dat een loutere verwijzing naar artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen motivering in feite is;

Terwijl hoogstens sprake kan zijn van een motivering in rechte;

Terwijl de bestreden beslissing immers geenszins de feitelijke motivering van de ingeroepen bepalingen bevat;

Terwijl de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen;

Terwijl werd verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stellende dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum;

Terwijl de plicht tot uitdrukkelijke motivering inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden;

Terwijl de uitdrukkelijke motivering inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden;

Terwijl de beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen en een voorbeeld is van een gestandaardiseerde stereotiepe en geijkte motivering;

Terwijl de loutere vaststelling dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op zich als motivering in rechte en in feite van het bevel om het grondgebied te verlaten niet volstaat;

Terwijl de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze;

Terwijl het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief bevat op grond waarvan deze werd genomen;

Terwijl verzoekende partij niet in staat wordt gesteld te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105 103);

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624);

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen (motiveringsbeginsel) en een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur in zich draagt;"

Daar waar de verzoekende partij de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, dient erop gewezen te worden dat een schending van "het beginsel van behoorlijk bestuur" niet kan worden aangevoerd en dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op welk specifiek beginsel van behoorlijk bestuur zij precies doelt. In deze mate is het enig middel dan ook onontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr. 165 291).

Aangaande de opgeworpen schending van de motiveringsverplichting wijst de Raad erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de Raad op 28 februari 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met een geldig visum.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, bevat de bestreden beslissing zodoende wel degelijk een motivering in feite en niet slechts een motivering in rechte.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing geenszins betwist en dat zij op geen enkele manier uiteenzet waarom de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de vaststelling dat de zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum niet zou volstaan.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar een hangend cassatieberoep bij de Raad van State tegen voornoemd arrest van de Raad van 28 februari 2012, dient erop gewezen te worden dat de nog hangende procedure bij de Raad van State in het kader van de asielaanvraag geen deel uitmaakt van de asielprocedure en het instellen van een beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft ten aanzien van eventuele verwijderingsmaatregelen (*cf.* RvS 29 maart 2005, nr. 142 689).

Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mag afgeleverd worden zolang er geen uitspraak is gedaan over de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen en dat de motivering gebrekkig en foutief is, gezien de verwerende partij niet in overweging heeft genomen dat de verzoekende partij een hangende aanvraag medische regularisatie kan laten gelden, dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing dateert van 22 maart 2012, terwijl op 21 maart 2012 de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dat de verzoekende partij van deze beslissing nog geen kennis zou hebben gekregen, zoals zij ter terechtzitting van 11 juli 2012 stelt, neemt niet weg dat deze beslissing reeds in het rechtsverkeer aanwezig is, zoals de verwerende partij ter terechtzitting van 11 juli 2012 ook opmerkt. De verzoekende partij kan zich derhalve hoe dan ook niet beroepen op een nog hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar het hebben opgestart van een tweede asielprocedure, wijst de Raad erop dat deze nieuwe asielaanvraag dateert van 2 april 2012 en derhalve van na de bestreden beslissing van 22 maart 2012, zodat aan de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan verweten worden met dit gegeven geen rekening te hebben gehouden.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij in haar enig middel derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane

vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS